

pauta

Elogi de la lectura

Anton Marc Caparó Pujol, director de “Lo Floc”

La llum del sostre és freda, és la llum de les obligacions, del despertar-se per anar a treballar. És la llum del vestir-se després de dutxar-se al vespre i tornar a treballar abans de sopar. Però després, aquesta llum s’apaga i s’encén l’altra, la de la tauleta de nit, una bombeta que fa una llum càlida, íntima. Al seu costat, una pila de llibres que esperen ser llegits. És una bombeta màgica que transporta a altres móns, vides, pensaments... somnis. És l’hora de somiar abans de caure adormit, a vegades amb el mateix llibre fent de coixí. L’olor de les pàgines, la textura del paper als dits... Llegir. “La lectura és el viatge del pensament” em deia un amic. Llegir és també un viatge a través de la llengua, el llenguatge i les paraules. Un viatge a través d’un mar de paraules, sota un cel estelat de lletres, lletres menudes d’un vell llenguatge universal. Un viatge a través del temps, del pas de les hores que són el pas de les pàgines. Un viatge físic; el llibre és cos, matèria, substància, plaer. Plaer físic; el llibre és un catalitzador de sensacions i d’emocions, a través d’un codi xifrat antic, més antic que els llibres, tan

antic que no necessita bateries de kryptonita; només necessitem la llum d’una bombeta màgica.

The fantastic flying books of Mr Morris Lessmore és un curtmetratge d’animació de quinze minuts que podeu veure sencer a Youtube, dirigit per William Joyce i amb una emotiva banda sonora obra de John Hunter. L’any passat va

“L’evolució de les noves tecnologies de consum canvia els hàbits de la gent, també dels lectors... però hi ha coses que aquests aparells no podran canviar mai”

guanyar l’Oscar a la seva categoria. És un elogi de la lectura amb influències d’*El Màgic d’Oz* –de L. Frank Baum– i de la destrucció de Nova Orleans per l’huracà Katrina, a més d’un petit homenatge al còmic nord-americà Buster Keaton. L’evolució de les noves

tecnologies de consum canvia els hàbits de la gent, també dels lectors... però hi ha coses que aquests aparells no podran canviar mai.

Fa uns mesos anava pel carrer dels Banys Nous, barri gòtic de Barcelona, i m’aturo davant una petita llibreria de vell: llavors recordo que fa temps que busco un llibre, *Difunts sota els ametllers en flor*, de Baltasar Porcel. La portada és fantàstica, una mena de pop art rural, però és de 1969. Entro i pregunto: la mestressa, amb el seu jersei de llibretera, llana guerrejada, em diu que allí estan especialitzats en llibres més antics però que igualment buscarà al magatzem de la rebotiga, llum de tauleta de nit i olor de vellura. Tarda uns deu minuts llargs, però torna somrient amb un exemplar, segona edició, la coberta de paper a color, una mica enfosquida, sobre tapa dura. Està dedicat. A la primera pàgina hi posa: *A Enric Aliart, cordialment. Baltasar Porcel, 1970*. Lletre enèrgica, nerviüda, a boli vermell. Dins hi ha una targeta de visita, esgrogueïda. Les pàgines fan olor venerable, està ben conservat. Trenta-dos relats curts que són pur plaer. El plaer físic de la lectura. »